

A Szentírás ezen fejezetén gondolkodva az első meglátásom az volt, hogy minden mondatáról külön oldalakat lehetne írni (csodálatos könyv a Biblia), ezért helyhiány miatt csak néhány kiemelt versre hagyatkoznék.

A lábmosás jelenete - a zsidóknál igen-igen fontos volt a higiénia, olyannyira, hogy azt törvényekbe is foglalták, illetve mint szent hagyományt kezelték. Például: Nem tartozhatott a kiválasztott néphez az, akit nem metéltek körül. Pedig ez is csak egy higiéniai szükségszerűségből fakadt, a sivatagban ugyanis örültek, ha a vizet megtalálták szomjúságuk oltására, nemhogy még elpazarolják mosakodásra is. Pedig az egészséges gyermek nemzéséhez feltétlenül szükséges a tisztaság.

A lábmosás műveletét a rabszolgák végezték. A vendégségbe érkezőktől csupán azt várták el, hogy engedjék meg, hogy megmossák a lábukat, a lábuk is tiszta legyen, ha belépnek a házba.

Ezért volt szokatlan dolog, hogy maga a Mester végezte ezt el tanítványain, barátain.

A szangvinikus Péter tiltakozott is ellene, ám a Mester szavára, még a feje búbját is alá vetette volna a tortúrának. Aztán Jézus megmagyarázta mindezt indokolva a művelet fontosságát, összefoglalva ezzel a pedagógia legalapvetőbb tételét, vagyis szerintem azt, hogy tanítani, illetve nevelni példamutatással lehet a legjobban. Ehhez azonban feltétlen szükséges az alázat, a helyes önismeret (amikor elsőkből lesznek az utolsók és az utolsókból az elsők).

Ki hitte volna akkor, hogy kétezer évvel Mesterünk útmutatása szerint napjainkban is Péter utódai még tartják ezt a szertartást, ha jelképként élve is meg azt.

Te megmosnád valakinek a lábát?

Kinek a lábát mosnád meg? Miért?

Ferencz Emil, Budapest